

Jonathan Swift

GÜLİVER'İN SEYAHATLERİ

Remzi Kitabevi

GÜLİVER'İN
SEYAHATLERİ

Jonathan Swift

GÜLİVER'İN
SEYAHATLERİ

Remzi Kitabevi

Çocuklar İçin Klasikler
GÜLİVER'İN SEYAHATLERİ / Jonathan Swift
Orijinal adı: *Gulliver's Travels*

© Türkçe çeviri: Remzi Kitabevi

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Çeviren: Erol Erduran
Düzeltili: Öner Ciravoğlu
Kapak ve iç resimler: Halim Yalçın

ISBN 978-975-14-2277-4

BİRİNCİ BASIM: Nisan 2026

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika No: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No. 77, Bağcılar-İstanbul
Sertifika No: 44903 / Tel (212) 629 0615

SUNUŞ

Güliver'in Seyahatleri'nin yazarı Jonathan Swift 30 Kasım 1667 tarihinde İrlanda'nın başkenti Dublin'de doğdu. York Kontluğu'nun en eski ailelerinden birinden geliyordu.

Dublin'de mahkeme kâtipliği yapan babası, Jonathan doğmadan önce ölünce annesi yoksul durumda tek başına kaldı. İngiltere'ye akrabalarının yanına dönmek zorunda kalan kadın, küçük Jonathan'ı amcasına emanet etti.

Yetim bir çocuk olarak büyüyen Jonathan amcasının yanında ekonomik sıkıntılar içinde yaşadı. Küçük yaşta çektiği yoksunluklar daha sonra yazdığı kitaplara yansımıştır.

1689'da Trinity Koleji bitirdi ve İngiltere'ye gitti. Din adamlığı yolunu seçti önce, gerekli eğitimi tamamladıktan sonra çeşitli dinsel görevlerde bulundu. Yazdığı hiciv ve eleştiri kitaplarıyla tanınan bir yazar oldu.

Bir süre politikayla da ilgilendi ve muhafazakâr partiyi desteklemeye başladı. Ama kısa bir süre sonra politikadan soğudu, muhafazakâr partinin siyasi gücü azalınca Dublin'e döndü. Sakin bir yaşantı içinde okuyup yazmaya başladı. İrlanda'nın ekonomik ve siyasi sorunlarını hicveden kitapları yayımlandı.

Son üç yılında sağlığı giderek bozulan Swift 1745'te Dublin'de 78 yaşında öldü.

En ünlü yapıtı, şu anda elinizde bulunan "Güliver'in Seyahatleri"dir.

GÜLİVER'İN SEYAHATLERİ

Dünyanın önemli yergi yazarlarından biri olan Swift *Güliver'in Seyahatleri*'ni “insanları oyalamak için değil, rahatlarını kaçırmak için” yazdığını söylemiştir. Swift bu yapıtında Güliver'e düşsel ülkelere yolculuklar yaptırır ve okuruna bu ülkelerde yaşadıklarını anlatırken, aslında yaşadığı dönemin İngiliz toplumundaki yozlaşmayı ve dönemin siyasal düzenini alaylı bir yolla eleştirir.

İÇİNDEKİLER

Cüceler Ülkesinde, 9

Devler Ülkesinde, 65

Küheylanlar Ülkesinde, 117

Cüceler Ülkesinde

Gemi Batıyor

Beş kardeşlik. Ben onların üçüncüsüydim. On dört yaşında Cambridge Üniversitesi'ne gönderildim. Üç yıl süreyle öğrenim gördüm. Sonra babam okulun parasını ödeyemedi. Bu nedenle Londra'ya gittim. Doktor James Bates'in yanında çalıştım. Elime biraz para geçer geçmez, kendime yararlı kitaplar aldım. Ben de doktor olmak istiyor ve başka ülkelere seyahat etmeyi umuyordum.

Dört yıl sonra eve döndüm. Babam, tıp bilgimi ilerletmem için, beni iki yıl Hollanda'ya Leyden Üniversitesi'ne gönderdi. Hâlâ seyahat etmeyi çok seviyor ve uzun deniz yolculukları için gerekli pek çok şey öğreniyordum.

Leyden'den döner dönmez gemi doktoru oldum. Üç buçuk yıl denizlerde gezdikten sonra Londra'ya yerleşerek doktorluk yapmaya karar verdim. Eski öğretmenim Bay Bates bana kendi hastalarından çoğunu gönderdi. Onun sayesinde epey müşterim oldu; iyi de para kazandım. Zengin bir tüccarın kızıyla evlendim. Bu evlilik bana dört yüz İngiliz lirası çeyiz getirdi.

Aradan iki yıl geçtikten sonra, öğretmenim hayata gözlelerini yumunca, hastalarım giderek azaldı. Eşim ve dostlarım yeniden gemi doktorluğuna başlamamı önerdiler.

Birçok kez Güney Denizleri'ne yelken açtık. Bu gezilerim altı yıl sürdü. Epeyce para kazandım ve bu süre içinde birçok kitap okudum. Her limanda başka ülke insanlarını ve dillerini inceledim. Yeni dilleri çok çabuk ve kolay öğreniyordum.

Ancak bir kez daha denizlerden sıkılmışım ve yeniden karaya yerleşmeye karar verdim. Thames (Teyms) Nehri yakınlarında bir yere taşındık. Burada yükleme, boşaltma yapan gemicilerden hastalarım olur diye düşünüyordum. Ama yeterli para kazanamayınca *Antilop* adlı bir gemide bulduğum işi kabul ettim. Güney Denizleri'ne yelken açacak olan *Antilop*, 4 Mayıs 1699 tarihinde Bristol Limanı'ndan hareket etti.^(*)

Yolculuğumuz başlangıçta çok iyi geçti.

Sonbaharın başlarında Van Diemen^(*) açıklarında bulunduğumuz sırada korkunç bir fırtınaya yakalandık. Fırtına uzun sürdü. On iki denizciyi kaybettik. Kalanlar da bitkin düşmüştü.

5 Kasım buralarda yaz başlarıdır. Hava bulutluydu. Rüzgâr çok sert estiği için birdenbire önümüzde beliren kayadan kendimizi kurtaramadık. Gemi hemen ikiye bölündü. Altı gemici ile birlikte denize indirdiğimiz geminin filikasıyla kayadan uzaklaşmayı başardık.

Sonra gücümüz tükendi. Kendimizi dalgaların insafına bıraktık. O sırada bir dalga filikayı devirdi. Hepimiz denize saçıldık. Arkadaşlarımı bir daha göremedim. Umutsuzca yüzmeye çabılıyor, bazen kendimi dalgaların sürükleyişine bırakıyor, gücümü biraz toparladığımı sandığım zaman, yeniden dalgalarla boğuşmaya çalışıyordum.

Ayaklarımın sert bir yere dokunduğunu fark ettiğim zaman kendime gelebildim.

Su sığlaşmaya başlamıştı. Ancak yerin eğimi çok azdı. Artık dinmiş olan fırtınada kıyıya ulaşınca kadar aşağı yukarı bir mil suda yürümek zorunda kaldım. Kuru topırağa ulaştığım-

(*) *Van Diemen (Tasmania)*: Avustralya'nın güneydoğusunda bulunan Tasmanya adası, kitabın yazıldığı yıllarda Van Diemen adıyla bilinirdi.

da saat yaklaşık akşam sekiz olmuştu. Etrafta ne bir insan ne de bir ev görünüyordu. Zaten ben de etrafa bakınamayacak kadar yorgundum. Kıyıdaki yumuşak otların üzerine serildim.

* * *

Çok aç ve yorgunluktan bitkin durumdaydım. En az dokuz saat öylece uyuduğumu sanıyorum.

Güneşin sıcaklığını hissedip uyanınca kalkmak istedim ama yerimden kıpırdayamadım. Kollarım ve bacaklarım hareket etmiyordu. Onların yere bağlanmış olduğunu hissediyordum. Saçlarım da aynı şekilde bağlanmış olduğu için başımı da oynatamıyordum. Omzumdan bacaklarıma kadar incecik iplerle bağlanmıştım. Sadece gözlerimi açıp kapatabiliyordum. Neye uğradığımı anlayamadım ve şaşkınlık içinde kalakaldım. Henüz daha nerede olduğumu bile bilmiyordum.

Ortalık giderek sıcaklaştı. Güneşin parlaklığı arttı. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Çevremde birçok sesler duyuyor, bir şeylerin sürekli hareket ettiğini hissediyordum. Ama görebildiğim tek şey gökyüzüydü.

Birden sol ayağımın üzerinde bir şeyin hareket ettiğini hissettim. Bu canlı bir şeydi ve yavaş yavaş dikkatlice vücudumun üzerinde ilerliyor, çeneme doğru yaklaşıyordu. Şaşkınlık içindeydim. Gözlerimi mümkün olduğu kadar aşağı indirip ne olup bittiğini görmeye çalıştım.

Bir süre sonra üzerimde dolaşan yaratığın ne olduğunu gördüm. Bu on beş santimetre boyunda minicik bir adamdı. Giysilerinden ve silahlarından anladığım kadarıyla, talih beni bir asker ya da subayla karşı karşıya getirmişti. Ne olduğunu anlayamadığım sürekli bir uğultu, bu minicik yaratık-

lardan yüzlercesinin çevremde toplanmış olduğunu gösteriyordu.

Birden haykırmaya başladım. Korkudan ödleri patlayan minicik yaratıklar, oraya buraya kaçışmaya başladılar. Bazılarının gövdemin üzerinden atlarken oldukça ağır yaralandıklarını sonradan öğrendim.

Aradan biraz zaman geçince tekrar geldiler. İçlerinden biri, tüm yüzümü görmek istiyormuş gibi iyice yaklaştı. Sonra da ellerini hayranlıkla havaya kaldırıp, çok yüksek sesle “*Hekinah degul*”^(*) diye bağırdı. Diğerleri de onun söylediklerini tekrarladılar. Ama onların hangi dili konuştuklarını ve ne dediklerini anlamıyordum.

Bu arada ben de ne yapacağımı şaşırılmış, endişe içinde bekliyordum. Sonunda hiçbir şey yapmadan durmaktansa, bağlarımı koparmak için çaba sarf etmem gerektiğini düşündüm. Önce sol kolumu toprağa bağlayan iplerle kazıkları sökmeyi başardım. Aynı anda canımı çok acıtmasına rağmen, başımı hızla kaldırıp saçlarımı bağlayan ipleri gevşetebildim. Böylelikle çevremde olup bitenleri görebilecektim.

Bu davranışımı gören küçük yaratıklar, tiz çılgınlık atarak yeniden kaçıştılar. Onların birini bile yakalayamadım. Birden sesleri kesildi. İçlerinden, komutanları olduğunu sandığım birisi:

“*Tolgo fonak!*” diye haykırdı.

Hemen ardından da yüz kadar okun elime saplandığını hissettim. Sanki elime bir anda yüzlerce iğne batırmışlardı.

Bu ok yağmuru sona erince bir hamle daha yapıp iplerimden kurtulmaya çalıştım ama bu kez de birincisinden

(*) Hiçbir dilde karşılığı olmayan bir sözcük. Yazar, Güliiver'in bu insanların anlamadığını göstermek için hayali bir dil uydurmuştur.

daha yoğun bir ok yağmuru altında kaldım. Okların bazılarının yüzüme saplandığını hissettim. Serbest kalan sol elimle yüzümü kapamamış olsaydım bu oklardan bazıları gözüme bile girebilirdi.

Bu arada minik saldırganlardan bazıları ellerindeki kargıları vücuduma saplamaya çalışıyordu. Bereket versin üzerimde manda derisi ceketim vardı ve beni bu felaketten korudu. Bazı şeylerin insana nerede nasıl yarayacağını kim önceden kestirebilir ki?

Sonunda, yapılacak en doğru hareketin, gece oluncaya kadar kıpırdamadan durmak olacağını anladım. Aksi takdirde beni rahat bırakmayacakları anlaşılıyordu. Ayağa kalkmayı başarırısam, gecenin karanlığından yararlanarak özgürlüğüme kavuşabileceğimi umuyordum. Buranın halkı eğer hep bu boydaysalar, bana saldırmak için hazırlayacakları en güçlü ordularına bile kolaylıkla karşı koyabilirdim.

Ama talihim bana bambaşka bir şey hazırlamıştı.

Minik yaratıklar benim sakin durduğumu görünce ok atmaktan vazgeçtiler. Ancak duyduğum seslerden bir şeylerle uğraştıklarını, sayılarının giderek daha da arttığını anladım. Başımın bir metre ötesinden sesler geliyordu. Çekiş seslerine benzeyen bu gürültünün anlamı neydi?

Saçlarımı tutan iplerle kazıkların elverdiği ölçüde başımı o yöne çevirmeye çalıştım. Yerden elli santim kadar yükseklikte geçici bir sahne olarak yapılan platformla, bu platforma çıkmak için bir merdiven yaptıklarını gördüm.

Platformun üzerine dört kişi çıktı. İçlerinden biri tek kelimesini bile anlamadığım bir konuşma yapmaya başladı. Konuşan kişi diğerlerinden daha uzun boyluydu ve daha önemli birine benziyordu. Her hâlimden iyi bir konuşmacı olduğu anlaşılıyordu. Konuşmasına başlamadan önce üç kez

“Langro denul san” diye haykırdığını söylemeliyim. Konuşmasındaki ton, tavırlarındaki sertlik tehditler savurduğunu belli ediyordu etmesine ama, sesinin titreşimlerinden sanki bana bazı vaatler de veriyormuş gibi bir izlenim edindim. Bu da, saldırgan davranmalarına rağmen niyetlerinin pek de kötü olmadığı umuduna kapılmama neden oldu. Böylece biraz rahatladım.

Bütün bu olup bitenler sırasında kendimi çok rahatsız hissediyordum. Hava çok sıcaktı. Yüzümü güneşten korumak için, serbest kalan elimi kaldırıp yüzüme koydum. Elimle ağzımı işaret ederek aç olduğumu anlatmaya çalıştım. Konuşmakta olan adam, bu işaretlerden ne demek istediğimi anladı.

Çok sonraları öğrendiğime göre, yöre halkı yüksek rütbeli aristokratlara “Hurgo” diyorlardı. Platform üzerine çıkıp uzun uzun nutuk atan yaratık Hurgo’ymuş.

Hurgo ne dediğimi anlayınca platformdan inip vücudunun yan taraflarına merdiven dayanmasını emretti. Az sonra gövdeme dayanan merdivenlerden yüzlerce adam üzerine çıktı, ellerinde içi et dolu sepetlerle ağzıma doğru gelmeye başladılar.

Bu etlerin çeşitli hayvanlara ait olduğu belliydi ama tatlarından hangisinin hangi hayvana ait olduğunu ayırt edemedim. Hepsi çok iyi pişirilmiş, minicik et parçalarıydı. Bunlardan iki-üç tanesini koskoca bir ekmekle birlikte bir lokmada yutuverdim.

Bu minik yaratıklar bir yandan beni besliyorlar, bir yandan da boyumun büyüklüğünü, bitip tükenmeyen iştahımı hayretle izliyorlardı.

Aç olduğum kadar susamıştım da. Başka bir işaret yaparak onlara susadığımı anlatmak istedim. Doymak bilmeyen

iştahımdan, azıcık bir içecekla yetinemeyeceğimi kestirmiş olacaklar ki bir fıçı içecek getirdiler. Bu büyük fıçıyı ustalıklarla yerinden kaldırarak başıma doğru yuvarladılar ve fıçının ağzını açtılar.

Bir yudum aldım, fıçındaki su değildi, şarap tadı veriyordu ama yine de tüm fıçıyı bir solukta boşalttım. Üçüncü ve dördüncü fıçıları da içtikten sonra, artık şaraplarının tükendiğini anlatmaya çalıştılar.

Ben etleri yer, şarabı içerken onlar da yüzüme, ellerime hoş kokulu bir merhem sürüyorlardı. Davranışları oldukça sevecendi. Bu merhemin kısa sürede ok yaralarını iyileştirdiğini fark ettim.

Yüzümdeki ifadeden karnımın doyduğunu, susuzluğumun geçtiğini ve yemeklerini beğendiğimi anlayınca, minik yaratıklar sevinç çığlıkları atıp göğsümün üzerinde zıplamaya başladılar. Öte yandan göğsümün üzerinde dans ediyor, bir yandan da:

“*Hekinah Degl*” diye haykırıyorlardı.

Bir yandan da boşalan fıçıları aşağı atmamı isterlerken aşağıdakiler zarar görmesin diye “*Borack mevolah*” diye bağıyorlardı. Bu sözlerin ne anlama geldiğini sonradan öğrenecektim.

Bu minik adamların sayısı giderek artıyordu. Çevremde gerçek bir ordu birikmişti. Askerlerin arasında, giysilerinden hemen tanınan din adamları, yargıçlar, köylüler, kentliler, sanatkarlar, kısacası her sınıftan insan vardı.

Beni merakla seyreden bu minik yaratıkların birini kolayca yakalayabilirdim. Ama, bana öylesine iyi davranmışlardı ki, onlara zarar verecek bir şey yapmayı aklımın ucundan bile geçiremezdim. Ayrıca sivri oklarının acısını da henüz unutmuş değildim.

Ben bu adamlara göre bir canavardım. Onlar da doğrusu çok cesurdular. Üzerimde, her tarafımda yürüyüp duruyorlar ve korkmuyorlardı.

Sonraları adının Lilliput olduğunu öğrendiğim bu garip ülkenin imparatoru bana bir saray görevlisini göndermişti. Görevli, benimle konuşmak için yemeğimi bitirmemi bekledi. Sonunda karnımı doyurunca, o da dizkapağıma çıktı. Arkasında on iki adamıyla birlikte yüzüme doğru yürüdü. Elinde imparatorun emirleri vardı. Yüzüme yaklaşınca durdu ve uzun bir konuşma yaptı. Bir yandan da eliyle bir yerleri işaret ediyordu. Bana ülkenin başkentini gösterdiğini anladım. Ona hemen cevap verdim ama kimse ne dediğimi anlamadı. Vücudumun üzerindeki ipleri işaret ettim; beni çözmelerini istedim. O ise kollarını ve ayaklarını yan yana getirerek bana bir tutsak olduğumu hatırlattı. Aynı zamanda başka işaretler de yapıyordu. Önce bu işaretlerine bir anlam veremedim. Ama sonra, sana yemek verebiliriz ama özgürlüğünü vermeyiz demek istediğini kavradım.

Bu beni çok kızdırdı. Beni bağlayan ince ipleri koparmaya çalıştım. O anda üzerime yüzlerce ok atıldı. Ellerim saplanan oklarla doldu ve çok canım yandı. Hareketsiz yatmaya ve onlarla mücadele etmemeye karar verdim. Bunun üzerine *hurgo* ve adamları üzerimden indi.

Çok geçmeden sol tarafımdan gelen bağırsımlar duydum. Sık sık *Peplom selan* sözlerinin tekrarlandığı genel bir bağırsık duydum. Sol tarafımdaki ipleri biraz gevşettiler ve sağ yanıma dönebildim. Bana yine iyi davranmaya çalışıyorlar, ellerimin acısını geçirmek için hoş kokulu bir merhemle ovuyorlardı. Sonra uykuya daldım ve sekiz saat kadar uyudum. Zaten karnımı doyurup şarabı içtikten sonra dayanılmaz bir uyku gözkapaklarımı kurşun gibi ağırlaştırmıştı.

Jonathan Swift

GÜLİVER'İN SEYAHATLERİ

Gulliver'in Seyahatleri, yeni diyarları keşfetmeye meraklı bir denizci olan Lemuel Gulliver'in denizlerde başlayan ve hayali ülkelere uzanan fantastik yolculuklarını anlatır.

Gulliver, çıktığı seferlerde hiç beklemediği şekilde kendisini bambaşka dünyalarda bulur ve her biri birbirinden ilginç halklarla tanışır. Bu serüvenlerde Gulliver kendi cesaretini, sabrını ve merakını sınar.

Macera dolu anlatımı ve renkli karakterleriyle *Gulliver'in Seyahatleri*, genç okurları keşfetmenin, farklılıklara saygı duymanın ve dünyaya başka gözlerle bakmanın önemini hatırlatan unutulmaz bir çocuk klasığıdır.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2277-4

9 789751 422774 KDV'den muaftr